

SHIRINE
MOERKERKEN
STRANGE STRATEGY
AND CHANGE

HOE IK VERANDER

Ik schrijf een boek over hoe ik verander. Ik beschrijf daarin niet alleen hoe ik intervenieer in organisaties en daarmee in maatschappelijke vraagstukken, maar ook hoe mij dat beweegt en hoe ik daardoor verander. Mijn stelling is dat een goede veranderkundige zelf in iedere opdracht mee verandert. Immers, hoe kun je andere mensen uitnodigen tot veranderen als je zelf niet meedoet?

Juist in
het samen
onderzoeken
waar je het niet
weet, ontstaat
de collegiale
liefde, de
samenwerking

Steeds als ik aan een opdracht begin, vraag ik me af hoe ik het vraagstuk van mijn klant, misschien in andere vorm, ook zelf ken. Zo adviseer ik op dit moment bij een afdeling intensive care, waar dokters en verpleegkundigen het uitermate lastig vinden om zich kwetsbaar op te stellen in hun samenwerking. Als je op een intensive care werkt, moet je krachtig en sterk zijn en levens redden. Je kunt je niet door iedere dode patiënt uit het veld laten slaan. Het effect is echter wel dat 'het even niet weten', 'niet meteen je oordeel klaar hebben, maar nog even rustig onderzoeken' weinig ruimte krijgt. En juist in dat samen onderzoeken waar je het nog niet weet, ontstaat de collegiale liefde, de samenwerking. Iets wat in ziekenhuizen nu broodnodig is, want er valt kwaliteitswinst en geldwinst te behalen als er wordt samengewerkt tussen verschillende afdelingen en verschillende disciplines.

Hoe kwetsbaar durf ik me op te stellen in mijn samenwerkingsrelaties? Als ik heel eerlijk ben, niet erg. Ik organiseer altijd alternatieven, waardoor ik mijn kwetsbaarheid reduceer. Ik heb altijd net meer opdrachten dan ik nodig heb, net meer vrienden, net meer opties om dit weekend door te brengen. Werkelijke kwetsbaarheid voor mij zou zijn als ik die alternatieven niet organiseer, niet achter de hand heb. Als ik mijn collega's om hulp zou moeten vragen, omdat ik te weinig werk heb of omdat een vraagstuk bij een klant me te moeilijk is.

Wie ben ik dus om deze artsen en verpleegkundigen te vertellen dat ze hun repertoire maar eens moeten verbreden en natuurlijk sterk mogen zijn naast hun patiënt, maar dit niet hoeven te zijn in relatie tot hun collega. Ik ben begonnen door eerlijk te vertellen dat ik hun vraagstuk ken en herken en dat het samen zoeken wordt naar oplossingen, omdat ook ik het antwoord niet heb.

Vervolgens heb ik verpleegkundigen en artsen ondersteund bij het opzetten van kleine experimentjes in het werk. Gewoon uitproberen hoe het werk beter gaat, de patiëntveiligheid groter wordt als je het met elkaar net even anders doet. En hen vertelt dat, hoewel dat bij 'projecten' niet mag, je bij 'experimenten' fouten mag maken. Het mag misgaan. Zolang je er maar op reflecteert en ervan leert.

Dit weekend ben ik zelf gestart met een klein experimentje: ik heb niet meerdere opties om de dagen door te brengen. Sterker nog, ik heb er geen een. En het mag fout gaan...

PROFIEL

Na tien jaar lang in de leer te zijn geweest bij degenen die aan de wieg hebben gestaan van het vak veranderenkunde en interventiekunde, richt Shirine Moerkerken in 2008 het netwerk Strange Strategy and Change op. Moerkerken schrijft op dit moment haar eerste boek: *Hoe ik verander*, over interveniëren in maatschappelijke vraagstukken. Zij geeft een andere kijk op veranderen, met name als het om complexe vraagstukken gaat. 'Het mooiste dat bereikt kan worden, is dat mensen in organisaties 'blijvend zoekende' zijn. Alert organisaties blijven nieuwsgierig, onderzoekend en staan open voor alternatieven.' Over hoe je steeds opnieuw alert blijft, schrijft zij op deze plek.